

„А Той в отговор им рече: Не виждате ли всичко това?
Истина ви казвам: Няма да остане тука камък върху камък,
който да не се срине.“ (Матей 24:2)

Много християни казват, че не обичат да четат думите на Христос. В тях нямамо грам такт и дипломация, смятат те. Те действат избирателно и приемат само онези думи, които са насърчителни и носят обещания. **Не приемат факта, че Господ може да ни причини болка, за да ни изцели. Думите, носещи изобличение или изявявящи голата истина, са като нож за хората, те се боят да бъдат порязани от тях, забравяйки че след това ще бъдат изцелени.**

Христос много често е охлаждадал чрез изявленията Си не само учениците Си, но и много хора, с които общувал. Например, на самарянката Той казва, че е имала петима мъже, а този, който сега е с нея, изобщо не е нейн съпруг.

С други думи, Той дори не намеква, а директно ѝ казва, че води непристоен живот. На Никодим Христос казва, че той като учител на закона не разбира прости, основни истини. Дори когато Йоан Кръстител чрез своите ученици задава на Христос въпроса дали Той е Месията или да чака някой друг, Христос не отговаря директно, а уклончиво, намеквайки, че думите на пророците, казани за Него, се сбъдват. В случаят, когато учениците се възхищават на величието на храма, Христос им казва, че на това място няма да остане камък върху камък. **Отново Той говори така, че на хората да им се развали настроението и да изпаднат в безпокойство.** Храмът не е бил просто национално богатство за израиляните, но е бил частица от самите тях. Целият живот на Израил е бил съсредоточен около храма и хората били готови да дадат живота си, за да запазят неприкосновеността му. Христос е знаел това много добре, но въпреки това не е скрил истината от тях.

Интересно е, че ние понякога сме склонни да крием истината, жалейки хората. Лекарите крият докрай от безнадеждно болен човек факта, че му остава да живее само малко време, и се опитват да го насърчават. Адвокатът, който защитава нечий права в съда, се опитва да убеди хората, че ситуацията е под контрол и не трябва да се страхуват или тревожат, въпреки че отдавна е осъзнал вътрешно, че делото е загубено. **На нас често ни се струва, че когато причиняваме на хората болка, ние извършваме ужасен грях срещу тях. Понякога си премълчаваме истината, защото се боим да не нараним хората, да не ги огорчим или обидим. Забравяме, че ни е казано да говорим един с друг истината. (Ефесяни 4:24)** Забравяме и често не се усещаме, че започваме да лицемерим, защото нещо сме премълчали. А истината, казана с любов на човека, изцелява дори да е след време, но когато е приета, тя винаги ще изцели.

Христос никога не се е страхувал дали наранява хората. Освен това, Христос понякога трябва да ни нарани. Не, Той не го прави за зло, Той прави това от любов към нас. Невъзможно е да ни освободи от греховете, без да ни причини болка.

Дори самото осъзнаване на факта, че човек е грешник, вече причинява болка. Първата стъпка към преодоляването на всеки проблем е осъзнаването му, а втората стъпка е признаването на своето безсилие. Само след тези две стъпки Христос има възможност да започне работата за избавянето ни от греха. Но докато опитваме да се държим за миналото си, Христос не може да започне да действа по никакъв начин. Понякога плътските ни навици стават толкова силни, че за да се одучим от тях, те ще трябва да бъдат унищожени. Както това, когато храмът е бил за израиляните центъра на живота им и дори е измествал Бога, така че, Бог е допуснал той да бъде разрушен, за да ги одучи от това. Можело ли е това да не се случи? Напълно възможно. Всъщност, днес има доста езически храмове, които са били изградени в древността и са запазили целостта си до сега. Нима Божият храм, където се е служело на истинския и жив Бог е бил достоен за това, че от него да остане само шепа камъни? Но според Христос, обаче, Бог отдавна е напуснал този дом и служенията извършвани в него, се вършели непонятно за кого. (Матей 23:38) **Но преди това да се случи, учениците трябваше да преминат през болка. Болката от това, че Господ не живее в храмове и, както се оказало, не само сред израилския народ. Болката е била в това, че всичките им надежди били илюзорни.**

Христос не се страхува да ни нарани. Той прави това от любов, а не да ни навреди. Макар че за нас е болезнено, само по този начин ще можем да възприемем факта, че всичките ни надежди, навици и абсолютно всичко, за което се държим в живота си, нямат основа и рано или късно ще бъдат унищожени. Ценностите, които Христос ни предлага са вечни. Това, което Той ни е дал, никой не може да ни отнеме, навиките които Той формира в нас, никой не може да изкорени. Изборът е наш.

Никога не се страхувайте да изпитате болка от Христос, по друг начин не можем да станем хората, които ще съответстват на Небесните жители и новия Ерусалим. Какво би могъл да мисли мраморът, от който скулпторът издълбава шедьовър? Може би си мисли: „Удрят ме, разбиват ме, издевателстват над мен, аз умирам.“

Но мраморът не мисли. Бог също ни извайва, Той създава шедьовър от нас и ние трябва да понесем всички житейски удари, дори и да не ги разбираме. Трябва да се държим здраво за Него и да Му се доверяваме. Трябва спокойно да приемем всичко, за да може Бог да завърши Своята работа. А делото на ръцето Му е съвършено!

Превод: Светлина за теб